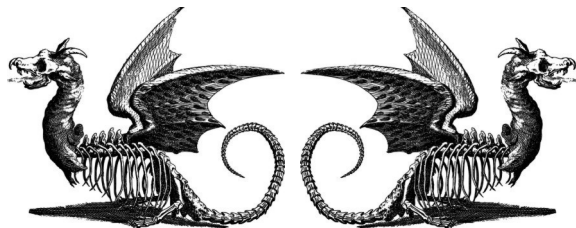

Oppaana Louhikäärme

Sini Sysimetsä

Oppaana Louhikäärme

Sini Sysimetsä

TEKSTIT
Sini Sysimetsä

VALOKUVAT
Omakuvissa avustajana on toiminut: Roland Sachs
Valokuvataide: Sini Sysimetsä & CC0

© 2022 Sini Sysimetsä
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-33-0371-3

Arvaapa mitä syntyy, kun astuu luontoon liian syvälle eikä ole raameja, mihin palata.

Absurdi tositarina peilaa villin ja veikeän kulkurisielun noitamaista liutoa ja tasapainottelua näkyvän ja näkymättömän välimaastossa, vakiovarustuksenaan puukengät, lampaantalja, nahkareppu sekä ripaus huumoria ja seikkailumieltä.

Toisin ilmaistuna, tarina peilailee omavalintaiselle kodittomuudelle heittäytyneen kulkuritytön liikehdintää mystisissäkin maisemissa.

Jo varhain lapsena oivalsin olevani kummajainen. Tavakseni tuli nousta pihapiirini läheisen metsän kukkulalle katselemaan kauas horisonttiin. Vartuttuani, 19-vuotiaana, löysinkin itseni jo Intian Mayapurista, jossa sijaitsee Krishna-liikkeen ISKCON-temppeli. Minua veti puoleensa sieluntiede länsimaisten elämänarvojen ja oppien sijaan.

Opit ja vertaukset Kuruksetran taistelusta ovat todella mutkikkaat toisin kuin se fakta, että emme ole tämä fyysinen keho, vaan todellinen identiteettimme perustuu sisäisen kuolemattoman kipinän ympärille, jota ilman meillä ei olisi mahdollisuutta kokea oikeastaan mitään aitoa.

Ennen Intiaan lähtöä olin ollut opiskelemassa lastenhoitajaksi. Kun oli tullut vuoroni pitää luokassa esitelmä, vedin verhot ikkunoiden eteen ja sytytin pöydälle kynttilän. Tummaan liitutauluun liimasin sinitarralla kuvan planeetastamme ja heijastin kalvolta kankaalle kirjoittamani runon. Taustalla soi Silkkitie-tv-sarjasta tuttu Kitaron musiikki – kohta, jossa solisee puro. Aihe oli ennalta määrätty – kuivaa sosiaalipolitiikkaa, mutta itse päätin toisin. Aikaa puhumiseen oli varattu viisitoista minuuttia. Puhuin kokonaisen tunnin. Kukaan ei keskeyttänyt. Tämä oli jäähyväispuheeni, sillä olin jo päättänyt keskeyttää koulun.

Yhtä lailla kuin minussa itsessäni oli tuo kuolematon kipinä, yhtä lailla olin alkanut nähdä tuon kipinän ympärilläni. Paluu Intiasta Suomen arkeen oli vaikeaa, ellei mahdotonta, koska olin simppelempi Rakastunut – kaikkeen näkemääni. Samoihin aikoihin aloin potea syvää surua siitä, että kaikki lähimmäiseni eivät kokeneet samoin. Aloin soveltamaan oppimiani oppeja kokemaani ja näkemääni, jotka selittivät miksi. Veda-kirjallisuudessa puhutaan maailmassa vallitsevista mielenlaaduista, jotka osaltaan estävät ihmisiä tuntemasta aitoa puhdasta Onnea, Rikkautta tai Rakkautta. Maailmassa vaikutti vallitsevan henkinen pimeys – tietämättömyys – kehokeskeisyys, ihmiset näyttäytyivät nyt eläinten kaltaisina eksyneinä tylsinä sieluttomina selviytyjinä.

Näin arvostukseni saamaani oppia kohtaan kasvoi. Haasteeksi muodostuivat mieli, aistit ja mielihalut. Piti tehdä valinta: halusinko palvella näitä vaiko itse elämän kipinä. Valinta oli helppo. Päätin heittäytyä täysipäiväiseksi henkiolennoksi. Sen sijaan, että olisin vetäytynyt temppeliin ja uppoutunut opiskeluun minulle suositetulla tavalla, päätin luottaa siihen, että universumi ja Krishna ympärilläni kyllä kantavat ja opettavat.

Turussa vuonna 1990 perustin ideologisen yrityksen nimeltä Koru-Kulkuri. Muutin kellarihuoneistoon ja korvasin meditaatioon käyttämäni japa-helminauhani hopeavaijerilla ja silkkilangoilla. Näin kehostani muotoutui aikakone – avaruusalus, luonnon elementtien pyhittyessä yhdyssiteiksi itseni ja ympäröivän välillä, monella tasolla. Luovuin almanakasta ja suoritin laskutoimituksen siitä, kuinka paljon minun tulee päivässä tehdä koruja tai myydä niitä, jotta saan puitteet tutkimusmatkoilleni.

Luonto on pohjaton ja pyhä. Ihminen on erkaantunut tästä pyhästä. Aineellista maailmaa kannattelee henkirakenteet. Ihmisen kyky elää ja aistia olevaista on surkastunut. Ihminen vaikuttaa olevan siis tässä mielessä luomakunnan surkein ja säälittävin olento, vaikka uskonnot ja tiede opettavat päinvastoin. Oma ehdoton visioni on, että ihminen polveutuu henkisistä korkeakulttuureista, ei siis apinasta.

Kun rajat katoavat, tuli lämmittää sisäisesti ja ulkoisesti, vesi puhdistaa sisäisesti ja ulkoisesti, maa ravitsee sisäisesti ja ulkoisesti, ilman henki vapauttaa sisäisesti ja ulkoisesti. Näin sain kunnian kantaa sisäisen kipinäni ulos aineellisen maailman varjoisista rakenteista avarampaan todellisuuteen – luonnon kätkemään ja parantavaan ikeihekuun, jota itse kukin meistä pohjimmiltaan on osa.

Näillä alkusanoilla houkuttelenkin sinut nyt hyppäämään tämän erilaisen matkakertomuksen siivin sinne, missä rajat ovat harhaa ja esteet löytyvät lähinnä omasta päästä.

*L*ouhikäärme heräsi muinaisen maaaitimme kohdussa.

*Siitä ei kehittynytkään ihminen, vaan pyrstökkään kehitys lähti
hullunkurisesti kulkemaan takaperin... jättäen lopulta jälkeensä vain tuhkat,
etenkin Darwinin teorianakin tunnetusta opista. Määrätietoisen lempeästi ilmestyksen
imu veti sohvalta syösykierteeseen, kohti aikaa, jolloin valo oli sisäistä – ja
siitäkin vielä kauemmas, sinne, mistä epäilemättä pienet noidatkin
saavat syntynsä. Mitä tuolloin oikeastaan tapahtui...*

